

Pap Kristóf

telik

végül a szemed adja meg a határaid
oda nézel, ahonnan várod, hogy nézzenek
szavaid kanyargó folyó
mégis a medrét te tartod
mozdulataid rabok
önmagadba ömlensz
napjaid kiteszítva ülnek ölének támasztva
semmit sem tesz velük
aztán
feláll és elmegy
eddig sem ült, továbbmegy
nézed hogy gurulnak szét a perceid
északról betör egy hidegfront
csöndben reszket a hajnal a fenyőfa tövében
éjjelente a konyhában laksz
bent dohányzol, kint az udvaron imádkozol
hogy lehessen valakihez imádkozni
csaholsz és szemeddel kaparod az eget
ezeket megszokod
mielőtt véglegesen lelassulna minden
előtte még
elhasználod a teret
a városra emeled a tekinteted
szemébe nézel az idődnék
ő pislog előbb
magabiztos vagy lassan
mögötted a hegy
beszórod mögé az imákra égő csikkeket
és lekapcsolod a konyhába
de megnézed hogy
égve hagytad-e a folyóson villanyt

1992-ben született Pécsen, jelenleg is itt él. 2019-ben végzett történelem-földrajz szakos tanárként. Egy 2014-es horvátországi nyaralás óta ír rendszeresen. Főleg verseket, de néha prózát: novellákat, rövidebb elbeszéléseket.